

Jack L. Chalker
ŠOKANČIŲ DIEVŲ DEMONAI
Fantastinis romanas

Magiškajame pasaulyje už Sapnų jūros baigėsi kruvinas karas ir, atrodė, prasidėjo taikos metas. Tačiau keistasis burtininkas Trokmortonas P. Rudigoras žino, kad tai apgaulingas įspūdis. Kažkur pietuose Tamsusis Baronas ruošia naują Armagedoną. Juk Baronas - vienintelis blogio įsikūnijimas Trylikos Taryboje. O kerėtoja Esmerada irgi tarnauja blogiui? O uzurpatorius Kaladonas? Rudigorui reikia žvalgų, kurie išdrįstų keliauti į nežinią. Todėl teks pasinaudoti Džo ir Mardžės, dviejų Žemės žmonių, paslaugomis...

Iš anglų kalbos vertė ARŪNAS LAURINAVIČIUS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

395 tomas. Serija įkurta 1990m.

Jack L. Chalker - DEMONS OF THE DANCING GODS

New York, Ballantine books, 1985

Copyright © by Jack L. Chalker, 1985

Cover art copyright © Matt Stawicki, 2005

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PIRMAS SKYRIUS **SUSITIKIMAS NUOŠALIAME KELYJE**

Kelias į Pragarą kartais būna grįstas gerais ketinimais.

Taisyklių Knygos, CVI, Ižanga

Jeigu jau jis privalėjo keliauti į Pragarą - ką gi, geriausia ten traukti vilkint brangiais drabužiais, girsnojant gerą vyną ir papsint puikų cigarą.

Maža figūrėlė, neskubomis pėdinanti keliu, buvo vos išvelgiama tamsoje, tad kas nors, traukiantis pro šalį, tikrai nebūtų jos pastebėjęs, o juo labiau atkreipęs dėmesio. Vyriškis trumpam stabtelėjo, tarsi ketintų susiorientuoti pagal žvaigždes, po to atsiduso. Na, pagalvojo jis, niekuo neišsiskirianti apranga dar ne pati prasčiausia, vynas jau seniausiai baigėsi, tačiau liko dar vienas cigaras. Išitraukęs jį, pauostė, nukando galiuką ir sustingo, tarsi negalėdamas ryžtis prisidegti ir taip sunaikinti šį paskutinįjį turto ženklą. Visgi galiausiai tą

padarė, tiesiog nubrėždamos ore keletą nedidelių ženklų bei nukreipdamos pirštą į cigaro galiuką. Trykštelėjo gelsvas pluoštelis, ir cigaras sužėrėjo. Tokie triukai magijos meistriui tebuvo vienas juokas, tačiau jų paprastumas bei naudingumas visada jį džiugindavo tarsi mažą vaiką.

Susiradęs pakelės akmenį, vyriškis prisėdo ir ėmė pasimėgaudamas dūminti, žvilgsniu mažai tyrinėdamas aplink nusidriekusį niūrų kraštovaizdį. Nors mėnulio jaunaties tamsa bandė jį paslėpti nuo keliauninko akių, šiam padėjo kitos - paranormalios - joslės.

Pačios sutemos vyriškiui buvo gyvas daiktas, kurį jis jautė, lietė, glamonėjo ir su kuriuo stengėsi susidraugauti. Tačiau netrukus tapo aišku, jog šios savo ruožtu liko jam abejingos. Sutemoms rūpėjo tik menki jų pavaldiniai: driežai, žalčiai, maži pelėnai bei kiti dykrose besiglaudžiantys ir laikantys jas savo namais padarai. Jiems, kaip ir visiems kitiems šios teritorijos gyventojams, tikrasis gyvenimas prasidėdavo nakčia. Tuo metu pakankamai atvėsdavo, kad būtų galima išsiruošti į maisto bei vandens paieškas, o šalta, rūpestinga tamsa paslėpdavo nuo didesnių priešų.

Kelias atrodė tuščias ir mažai lankomas, toks

pat nesvetingas, kaip ir visa apylinkė - tiesiog apleistas bei visų pamirštas vieškelis, skendintis nakties gelmėse. Tačiau prisėdęs su paskutiniu cigaru dantyse ir įtempęs savo jusles, vyriškis pastebėjo, jog šis kelias ne toks, kaip kiti; jis buvo skirtas pasižymintiems atgamtiniais sugebėjimais bei praėjusiems atitinkamą apmokymą. Ir dar - kelias atgydavo tiktai naktimis. Atsipalaidavęs vyriškis išgirdo juo traukiančiųjų aimanas bei raudas.

Ir nors netgi jam jie buvo nematomi - bent jau kol kas, - jis galėjo juos girdėti. Kaip ir rimbo pliaukšėjimą bei nevilties ir sielvarto kupinus riksmus tų, kurie, apimti liūdesio, lėtai dūlino šiuo nuošaliu keliu.

Nes jis galbūt vienintelis žinojo, kad šis kelias, kuriuo dienos arba pilnaties metu naudojasi eiliniai keliauninkai, stojus jaunaties naktims įgyja dar ir kitą - niūrią bei šurpinančią - paskirtį.

Jis žinojo, kad jie eina arba ropoja šiuo keliu į siaubingą, tačiau visiškai užsitarnautą tikslą.

Sprendžiant iš garsų, pasmerktųjų sielų mėnesio norma buvo tikrai nemenka.

Vyriškis žinojo ir tai, kad kurią nors naktį jis irgi sliūkins arba šliauš šiuo keliu, lygus su

visais likusiais. Kurią nors naktį jis irgi puls taip pat žemai, kaip patys niekingiausi iš šiandien juo keliaujančiųjų, grąžindamas skolą, kurią savanoriškai užsikrovė. Ir jeigu liežuvis bei mitrus protas bent kartelį jį išduos, tai gali nutikti jau šiąnakt. Vyriškis stengėsi save įtikinti, jog yra pasiruošęs traukti šiuo keliu, tačiau dar ne dabar, dar ne šią akimirką. Už tai jis paaukojo daugybę dalykų, tarp kurių anaip tol ne menkiausias buvo garbė, tad tikrai negeidavo sumokėti skirtosios kainos, prieš tai nepasiekęs tikslo, dėl kurio ir pardavė savo sielą.

Cigaras jau beveik susmilko, tačiau vyriškis tol nepaleido jo iš rankos, kol vos nenusvilo pirštu, tarsi užgesdamas šis padėtų tašką jo viltims bei svajonėms, jo gyvenimui bei galiai. Pamerktųjų balsams iki pačių gelmių varstant jo parduotąją sielą, vyriškį pirmą kartą apėmė abejonės bei nuogaštavimai dėl savo paties pasirinkimo, likimo bei sveiko proto. Ar jo didysis tikslas vertas tokios kainos? Ar tai, ką padarys arba ko nepadarys, tikrai turėjo kokios nors reikšmės? O gal jis, kaip tas cigaras, tebuvo tik trumputis, bereikšmis, pelenais virsiantis žybtelėjimas visybės paveiksle?

Atsistojęs vyriškis tėškė ant žemės nuorūką

ir piktai sutrynė dešine koja. Panaši melancholija tinka tik kvailiams bei nevykėliams, išbarė pats save. Tuo tarpu jis pats dar nė sykio nepralošė, o patirtos nesėkmės daug ko išmokė. Šią akimirką vyriškis negalėjo sau leisti jokių sąžinės priekaištų, abejonių bei vidinių nuogaštavimų, nors to labai norėtų ne tik jo priešai, bet ir nežmogiškieji sąjungininkai. Būtent pastarieji ir įstūmė jį į dabartinę būseną, nes panašių reakcijų sužadindimas buvo jų specialybė. Jie skleidė abejones ir baimę, sėjo protuose nepasitenkinimo sėklas ir, tokiu būdu misdami, vis labiau stiprėjo.

Vyriškis vėl ėmė žingsniuoti tamsoje skendinčiu, per dykras vedančiu atokiu keliu. Dabar jis suvokė, kad skverbiasi per tankią pasmerktųjų minią, keliaujančią pasitikti savo likimo, ir kad jie žino, jog tarp jų yra gyvas, kvėpuojantis ir galia apdovanotas žmogus. Jis jautė jų pavydą bei neapykantą, kuriuos sužadino jo sugebėjimas išsisukti nuo to, kas netrukus jų laukė, tačiau daugelis kartu ir gailėjosi - ne tik savęs pačių, bet ir jo.

- *Grijšk, - girdėjo keliauninkas jų riksmus. - Neik su mumis šiuo keliu, kuriuo ir mes anksčiau keliavome. Tu vis dar esi gyvas! Dar turi laiko...*

Turi laiko... kol jo kūnas nesupuvo, kaip jų lavonai, kol šalta, tylinti siela negavo pakvietimo, dar turėjo laiko. Laiko, kad galėtų viską pataisyti. Ne atgailautų ar apsigręžtų - niekad! - bet kad viską įgyvendintų iki galo.

Nepraėjus nė valandai vyriškis paliko iš lėto kėblinančią minią ir atsidūrė ten, kur dienos šviesoje kelias bėgo per siaurą perėją, išnirdamas žalesniuose, gražesniuose plotuose. Bet kas, išdrįsęs įveikti šią trasą panašioje tamsoje, bet kokiu atveju atsidurtų toje kitoje pusėje, tačiau neatkreiptų dėmesio į priešais nusidriekusias žemes, tik šiek tiek besiskiriančias nuo įprasto pasaulio. Tuo tarpu vyriškis, būdamas burtininkas, ne tik regėjo savo vaizduotėje įvairias plotmes, bet ir jas jautė padedamas pasaulį skalaujančių magiškųjų energijų.

Visa slėnio magija mainėsi karmazinine ir levandų spalvomis, kuriomis dabinosi vietos princas. Jos neįprastu, subtilaus grožio kupinu būdu plūdo išilgai kelio, kuriame nė sekunde nenutrūko nelaimingųjų - buvusių žmonių - srautas, o pakilusios iki aukščiausio perėjimo taško tarytum trumpam stabtelėdavo ir imdavo verpetuoti ore tarsi koks nors šiomis nuostabiomis spalvomis nudažytas skystis, šioje

vietoje pasiekęs didžiulį nuotaką.

Tiesą sakant, taip ir buvo, nes vyriškį kiaurai skrodžiančios pasmerktųjų sielos klykdamos iš siaubo grūdosi kolonos priekyje, o priėjusios didžiulę sūkuriuojančią magiškos energijos sankaupą, krito į jos vidų. Sielos rėkė bei meldė pasigailėti, nors šitai joms buvo amžiams atsakyta, tačiau staiga klaikiausiu būdu nutildavo, galingo nuotėkio išsiurbtos iš realiojo pasaulio, kuriame pačios nusikalė tiesiai Pragaran vedantį likimą.

Tiesą sakant, jame buvo ne taip jau ir baisu. Vyriškis dukart turėjo progą ten apsilankyti ir įsitikino, kad Pragaras žadina greičiau išskirtinį susižavėjimą nei kraštutinį siaubą, apie kurį pliurpė senosios pasakos bei mistinės religijos. Nelaimingi buvo tik patys jo gyventojai, kuriuos be paliovos kurstė neapykanta ir keršto troškimas. Baisiausia iš tenykščių bausmių buvo nuolat šmėksanti šlovės, grožio bei visiškos tobulybės vizija, kuri visą laiką stovėjo prieš akis, tačiau likdavo neįgyvendinama. Goglinėdami po Pragarą, jo gyventojai vengdavo šios vizijos, stengdamiesi nukreipti akis į šalį, kaip žmonės nusigręžia nuo saulės, tačiau vis tiek nesiliaudavo apie ją galvoti. Tai buvo vylingas, tačiau nepasiekiamas - niekada nepasiekiamas

- neapsakomo džiaugsmo bei grožio paveikslas. Deja, vyriškiui ši vizija nebuvo parodyta. Išvis jokiai gyvai būtybei nebuvo leidžiama pamatyti Edeno, kadangi, anot gando, ją užvaldytų šviesa, ir nuo tos akimirkos ji nieko kito nebetrokštų. Tiesa, vyriškis dėl to labai nepergyveno, nes šiaip ar taip visi, kuriuos kadaise pažinojo, mėgo ar kuriais žavėjosi, dabar tupėjo Pragare sykiu su daugybe kitų dėmesio vertų žmonių.

Staiga sūkurys ėmė keistis. Jis pasidarė nebe toks taisyklingas, tarsi jį būtų išklaipiusi kažkokia didelė galia ar iš gelmių išnyrantis prieš srovę judantis pavidalas. Dabar sūkurys tapo ne tiek nuotaku, kiek spirale. Keliauninko akyse nuo pagrindinės masės atitrūko keturios atšakos ir, pakilusios į viršų, suformavo deimantą. Šių keturių pavidalų spindėjimas nuskaidrėjo, ir visi jie virto vaiduokliškais, demoniškais veidais, kurie su šaltu susidomėjimu įsispoksojo į vyriškį. Tada iš šios magiškos masės centro trykštelėjo aukštyn dar du ryškūs šviesos srautai - demoniškas kapitonas ir toks pat demoniškas gvardijos seržantas. Jie irgi įsiliejo į deimantiškąją veidų falangą.

Galiausiai iš šios masės, kuri dėl savo dydžio atrodė beveik nemateriali, išniro šiek tiek

žmogų primenantis pavidalas. Šis klaikios išvaizdos padaras kadaise buvo angelas - beveik tobula būtybė, - tačiau neapykanta bei nepasotinamas keršto troškimas pavertė jį savotiška žmogiško pavidalo pabaisa, iš kurios sunkėsi jau gerokai apirusių lavonų puvėsiai, o amžinos neapykantos perkreiptame veide degė dvi didžiulės šviesiai raudonos akys be lėliukių.

Būtybė vilkėjo levandos spalvos karališkais drabužiais, o taip pat karmazinine pelerina, batais bei pirštinėmis. Stabtelėjusi prie keliauninko, ji grėsmingai dėbtelėjo iš viršaus. Vyrškis žemai nusilenkė ir paklausė:

- Kaip laikaisi, mano pone prince Hikarpai?

Demonų princas sušnarpštė tarsi bulius.

- Viską suknisai, Barone Šikniau, ką?

- Abudu suknisome, - pasigirdo ramus atsakymas. - Kad ir kokios būtų to prakeikto drakono bei Rudigoro galios, mes prakišome tik dėl to, kad negavome Lempos, kurią jau praktiškai laikėme savo rankose. Deja, ją iš pat panosės - ir dar tavo didenybės akyse - nušvilpė besmegenis galinčius su pusžmoge mergše. Ir dar būtent tada, kai vienas vienintelis išpildytas noras būtų lėmęs mums perga-

lę ne tik mūšyje, bet ir visame kare. Taigi, negali suversti man visos kaltės. Tik ne šį kartą.

- Galiu tau padaryti, ką tik įsigeidęs, - sušnypštė demonų princas. - Priklausai man, Barone. Tu jau dabar esi mano nuosavybė, o ne tapsi ja tada, kai čia atsidursi. Manau, kad vertėtų to nepamiršti.

Vyriškis nusišypsojo.

- Jeigu tai tiesa, mano pone, ir esu tavo niekingas belaisvis, tada kaltė dėl pralaimėjimo tenka būtent tau, nes tai tu pasirinkai instrumentą ir juo grojai.

- Ale tu tikras liežuvingas šunsnukis, - jau švelnesniu tonu pastebėjo Hikarpas. - Gal dėl to tave ir mėgstu. Gal todėl šiandien tavęs dar nenugaluosiu ir nenusitempsiu su savimi.

Išgirdęs šią pastabą, Baronas dvasios gilumoje kiek aprimo. Jis turėjo laiko... dar turėjo laiko...

- Ar jau išsiaiškinau, kaip tie du sugebėjo atsispirti tavo galioms? - pasidomėjo atvykėlis. - Aš iš pradžių maniau, kad dėl to kalta magiškoji džinnų Lempa, tačiau netrukus supratau, jog ji negalėtų tavęs paveikti.

- Aš labai išsamiai tuo domėjausi, - atsakė demonų princas, - tačiau iki šiol neradau mane

tenkinančio atsakymo. Prisigalvojau tuzinus galimų paaiškinimų, tačiau kuris iš jų teisingas? O tiksliai nežinodamas, kaip Rudigorui tai pavyko, negaliu tinkamai į tai atsakyti. Mūsų žinios apie tą dvejulę yra perdėm menkos, bet jeigu aš pradėsiu itin aktyviai tuo domėtis, neabejotinai atkreipsiu Jo Didenybės dėmesį. Tikriausiai pats supranti, kad būtent šito aš kol kas norėčiau išvengti. Manau, kad jeigu jau tie du taip gerai pasitarnavo Rudigorui, jis ir toliau neatsisakys jų paslaugų. Galbūt tada su tavo padėjimu mes galiausiai ir atskleistume jų paslaptį. Atmink, Barone, kad šiame reikale esame, galima sakyti, susigiminiavę. Mudu negalime sau leisti pralaimėti, nes jeigu taip nutiktų, abu siaubingai nukentėtume.

Tamsusis Baronas linktelėjo galvą. Dar niekada jokia armija nesugebėjo iki galo užkariauti atšiauraus, kalnuoto Husakvahro, kuriame dominavo Šokančių Dievų upė, todėl šis kraštas tapo tarsi raktu į viešpatavimą visame žemyne. Savo ruožtu kontinentas dominavo visame pasaulyje, mat jame gyveno dauguma Trylikos Tarybos narių - galingiausių pasaulio burtininkų, tarp kurių, aišku, buvo ir pats Baronas. Perėmus šios Tarybos kontrolę būtų galima iš naujo perrašyti Taisyklių Knygas,

reguliuojančias visų čiabuvių gyvenimą bei galias, o tai reikštų praktiškai absoliučią valdžią. Tuomet Hikarpas su kitais Pragaro tarnais galėtų pasinaudoti šiuo pasauliu, atsiradusiu kaip Didžiojo Kūrimo Akto šalutinis produktas, ir įsiveržti iš jo į Pirmąją Žemę, pradėdami Armagedoną, kuris galėjo baigtis visiškai ne taip, nei buvo visuotinai tikimasi ar pranašavo visos šventosios abiejų pasaulių knygos.

Aišku, už viso to slypėjo ir asmeniniai motyvai, anaiptol neapsiribojantys troškimu suteikti Pragarui didįjį šansą. Kadangi Hikarpo įtakos zona buvo Husakvahas, o ne kuris nors Pirmosios Žemės rajonas, tai, net ir turėdamas princo titulą, jis neabejotinai užėmė Pragare ne pačią aukščiausią padėtį. Bet jeigu jam pavyktų be didesnių nuostolių užkariauti šį pasaulį Jo Šėtoniškajai Didenybei, Hikarpas užkoptų karališkojoje hierarchijoje į antrąją vietą bei atsidurtų tik laipteliu žemiau už patį didįjį Liuciferį.

Ir vis dėlto jis siaubingai rizikavo. Jau daugiau kaip du tūkstančius metų galiojo tarp Dangaus bei Pragaro sudaryta sutartis, iš naujo nustačiusi tarp jų vykstančio didžiojo karo taisykles....